

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΙ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΣΕΪΜΟΥΡ

Ο λόρδος Σείμουρ κι' η παραδεξη οικογένειά του. Πώς έξεδήλωνε την πυγμαχική και σκευετική του δεινότητα. Τα πυρωμένα χρυσά νομίσματα. Ένας διαγωνισμός παγωτοφαγίας. Η φάρσα και τα παίρματα του εκκεντρικού λόρδου. Τα μαγειρεμένα χρυσόφαρα. Η διαθήκη του Σείμουρ κτλ. κτλ.

ΤΑ 1840, όταν ο ρωμαντισμός μεσομαγευός στο Παρίσι, όταν οι Γάλλοι άγχαν άγαλνωση τη φαντασία τους νά συλλαβαίνη τά πό τοίμηρά όράματα, σε μία εποχή, δηλαδή, άμεσηνότητας και έξωφρενικών έμπνεύσεων, ένας εκκεντρικός Άγγλος, ο λόρδος Έρρίκος Σείμουρ, καθόσθως νά καταλήξη με τις παραξενιές του και τις ιδιοτροπίες του και αυτούς ακόμα τους Παρισίους.

Ο Άγγλος αυτός, ο οποίος έφυγε από την πατρίδα του γιά νά εγκατασταθή μονίμως στο Παρίσι, επειδή τον ευχαριστούσε περισσότερο το εύθεμο περιβάλλον της μεγαλοπόλεως, ήταν πλούσιος σαν μαγαζιάς, «μ ασαρίας» σαν μεθυσμένος ναυτικός και εύθιμος σαν φοιτητής είκοσι χρόνων. Ένας πέτσος άνθρωπος που άλλωθ δά μπορούσε νά ζήσει παρά στο Παρίσι του 1840, το Παρίσι δηλαδή του Λουάι παρτός, του Μυρζέ, του Πάλ ντέ Κόζ, του άδιάστατου γλεναίου, με δύο λόγια... Ο λόρδος Σείμουρ άνιχε σε μία άτις τις πιο παλιές οικογένειες της Άγγλίας. Ένας άτι τους προγόνους του πέδαε στην λακωρότητα, στην όποια, ως σημειωθή, είχε στείλει πόνι από λύια χρόνια και τον μακρότερο άδελφό του, γιά νά μιά άσημη άφορη...

Όταν γεννήθηκε ο λόρδος Έρρίκος, ο πατέρας του είχε δύο δόκλιμα χρόνια νά διη τη γυναίκα του, άφροσήμενος ολόκληρος σε μία μικρή θεατρονόα, στην άλλη άκρη της Άγγλίας... Αυτό όμως δεν τον έπώδισε, μόλις έμαθε ότι έγινε...πατέρας, νά τρέξη νά φιλήση με συγκίνητο τό...παίδι του. «Υστερα ξαναγύνησε στη φίλη του, άφροντας στην σέξου του την φροντίδα της άνατροφής και της εκπαίδεσεως του βλαστού του...

Κι' έτσι ο Έρρίκος Σείμουρ μεγάλωσε μακριά από τον πατέρα του, μέσα στο έτεροκόλιο περιβάλλον, που δημοφώνησε ή μητέρα του στο μέγαθό της, στο Παρίσι. Μιά φορά μονάχα ξαναπήγε ο Έρρίκος στην πατρίδα του. Η Άγγλία όμως τού φάνηκε τόσο άχαρη και κρύα, ώστε έκανε όρκο νά μην ξαναπατήση εκεί τό ποδι του. Και ή ύπόχρεσι αυτή ήταν ή μόνη που κράτησε στη ζωή του ο άστατος και εμειτάβολος Σείμουρ.

Στά 1820 — ο Έρρίκος ήταν τότε δεκαπέντε χρόνων — πέθανε ο πατέρας του, άφροντάς του κληρονομία...ένα μονάχα σελίνι.

«Λιποθύηι μάστιγα, έγραψε στη διαθήκη του ο περσιγγος αυτός τύπος, ότι δεν μπορώ ν' άφήσω στο γυό μου και...λιγότερα άκόμη, αφού ο Άγγλικός νόμος ύποχρώνει κάθε πατέρα ν' άφήση στο παίδι του ένα τουλάχιστον σελίνι...»

Μά ο Έρρίκος είχε από την μητέρα του όσα χρήματα του χρειαζόνταν, γιά νά ικανοποιήση και την πό τρελή ιδιοτροπία του. ***

Ο λόρδος Έρρίκος Σείμουρ άρχισε την καταληκτική του ζωοίερα ως...εκκεντρικός στά 1827, σε ήλικία δηλαδή είκοσι δύο χρόνων. Πρώτη εκδήλωση του παραξενου χαρακτήρος του ήταν νά χτίση ένα είδικό...μέγαρο, στο όποιο τ' έλογά του παρνούσαν ζωή που θα την ζήλευαν και μεγαστάνες. «Σε σημειωθή όμως ότι ο Σείμουρ ύπηθε ένας από τους πρώτους, που όργάνωσαν συστηματικά τις ύποδομικές και δι ύπηθε ένα από τά ιδιωνικά μέλη του περιούμιου «Τζόκεϊ Κλάου». Έπίσης ο λόρδος Έρρίκος ήταν ο πρώτος, που εισήγαγε στο Παρίσι την πυγμαχία. Σ' εποχή που οι Παρισίνοι άγνοούσαν τό σπορ αυτό, ο Σείμουρ μάθανε μπόξέ στα γκαρβόνια των διαμώρων κέντρων, γιά νά μπορή ύστερα νά...τους σπάη τά μούτρα...

Μά ο λόρδος μας ήταν και δεινός σκευετής. Η πό προσωπής του άπασόβητος ήταν νά κόβη στά δύο με μία σφαίρα το ποδός που κρούεται στα γέιλνι του ύπρητης του, ενώ περνούσε καβάλλα σ' ένα άλογο, με κάπτασιμό, μπροστά από τον κίριό του... Φανατίσεθε βέβαια τό γπακομάδι του άνθρώπου αυτού...

Ο Σείμουρ ήταν όχι μονάχα μανόβλης κατιστής, αλλά και σκλητής ταγίωρον και πορνού. Όταν πέθανε, βρήκαν σ' ένα κουτί, μέσα σε κομμάτι κοτυά, μία πρωτότυπη συλλογή από ταιγάρια και ποδρα όλων του κόσμου...!

Η ιδιοτροπίες αυτές ήταν, βέβαια, άνώδινες. Όστόσο, ο λόρδος Έρρίκος είχε και άλλες μονομανίες, πολύ δινάφρεστες γιά κείνους: που έρχόντουσαν σ' έπαφή μαζί του.

Μιά μέρα μπήκε σ' ένα φρετωρόν και ζήτησε νά του φέρουν μία κατασφάλα γεμάτη ζεστό νερό. Όταν τού γκαρβόνι έξετέλεσε, παραξενιέ-

νο λιγάκι, την...παρραγγλία του, ο λόρδος έροξε στην κατασφάλα μία χούφτα χρυσά νομίσματα. Και όταν κατάλαβε ότι τά νομίσματα είχαν πτώσει, τά πήρε με μία κοτυάλα και τά πέταξε έξω, στο πεζοδόριο. Οί...τυχερός, που ύφρησαν ν' άρπάξουν αυτόν τον μικρό θησαυρό, άρχισαν νά...οιρλιάζουν από τους πότους, επειδή τά νομίσματα τους είχαν κάψει τά χέρια... Έννοείται ότι ο λόρδος, ο όποιος παρραουούθεσε τό θλιβερό αυτό θέματα, είχε ξεκαρδιστή στα γέλια.

Μιά άλλη φορά ο Έρρίκος στοιχημάτισε μ' έναν ξεπεσμένον εύγενή ότι δεν θά μπορούσε νά φάη ένα κιλό παγωτό φρούτλια... Έχασε στο τέλος τό στοιχημά—ένα ποσόν άρετά σοβαρό—μιά διασκεδάση, τουλάχιστον, με την καρδιά του, βλέποντας τους μορφαμούς του εύγενούς, τού όποιου τά δόντια ζόνταναν νά πέσουν από την ύπερβολική...παγωτογαγία...!

Ιστορικό θά μείνη τό παρακάτω άστέιο του εκκεντρικού λόρδου: «Ένα μεσημέρι ο Σείμουρ, ενώ έπαίανε τ' όρεκτικό του ή έναν φίλο του σ' ένα από τά κεντροκώτερα καφενεία τών Παρισίων, στοιχημάτισε με τον διπλανό του ότι έν έβγανε κανείς από όρσομ και πουλούσε χρυσά είκοσόφαρα αντί πενήντα λεπτόν, ο κόσμος...θά τον έσκαζε στο ξύλο! Ο φίλος τού Έρρίκου δεν συμφώνησε μαζί του. Ο λόρδος τού πρότεινε νά στοιχηματίσουν. Και αφού όρισαν ένα μεγάλο ποσόν, ο λόρδος έβγαλε από την τσέπη του μερικά είκοσόφαρα, έκανε έναν περίπατο στο βουλεβάρτο, έξω από τό καφενείο, και τέλος πλθισαε έναν επαρχιώτη και τού έλε:

—Άγοράσετε, μήπως, κάποι, είκοσόφαρα;
—Τι έκανε λέει; ρώτησε ο διαδάτης κατάληκτος και λίγο τρομαγμένος.

—Τά πουλώ, έζήτησε, σε τιμή εύκαρίας! συνέχισε ο λόρδος, με την ίδια σοβαρότητα. Πενήντα λεπτά τό ένα...!

Ο επαρχιώτης έροξε στον Σείμουρ μία ματιά από πάνω δες κάπως τό που άποκόιθηκε θυμωμένος:

—Φεύγα από μπροστά μου, παραχαράκτη, νά μη σε πώσω και σε όδηγήσω στην άστυνομία...!

Τό πόρτομα έπανεληθή και μ' άλλα πρόσωπα και τό άποφραγία ήταν, φυσικά, νά κερδίση τό στοιχημά ο λόρδος Σείμουρ... ***

Μιά άτι τις προσωπέστερες διασκεδάσεις τού Έρρίκου ήταν νά βασανίση τον κόσμο.

Μιά βροχηρή μέρα έστειλε τον ύπρητή του νά κερφήση μία όμηρέλλα στο πεζοδόριο, έξω από τό μέγαρό του. Και, όρθος μερός στο παράθυρο, άπελάδωνε τό θέματα της άγωνίας τών βρογιέμιον διαδόντων, οι όποιοι έτρεχαν νά πούουν την όμηρέλλα, χωρίς όμως νά μπορούν νά την πρκόσουν από καταρη;!

Κάποιο καλοκαίρι ο Έρρίκος, φίλοξενούμενος στον πύργο ενός φίλου του, είχε την έπιθυμία νά πούη από μία λιμνίτσα δεκαπέντε κοκκίνα ψάρια, που τ' άγαπούσε έξαιρετικά ο οικοδεσπότης, και νά τά δώση νά τά μαγειρέψουν. Και ύστερα έστειλε τό φαγητό αυτό δάρο στο φίλο του.

—Σ' ενχαριστώ γιά τά έξασιμα ψάρια που μου έστειλες! τού έλε ο οικοδεσπότης, όταν τον είδε. Πού τά βρήκες; Δέν θά μπορούσες νά μου προμηθεύσης και άλλα;

—Όχι, δυστυχώς! άποκόιθηκε ο λόρδος. Δέν ύπόρχουν άλλα στη λίμνη τού...πύργου σας...!

Ποιά λόγια θά μπορούσαν νά εκφράσουν τη λύπη τού οικοδεσπότη, επειδή έχασε τά κοκκίνα ψάρια του και την άηδία που δοκίμασε, όταν πληροφοροήθηκε ότι τά ψάρια αυτά πήδσαν από τη λίμνη στο στομάχι του...!

Τά χρόνια περνούσαν, χωρίς ο λόρδος Σείμουρ ν' άποφασίη...νά βάλη μυαλό... Άπεναντίας: «Όσο γεροντός, τόσο μεγάλωνε ή τρέλλα του. Με τη διαφορά ότι τ' άστεια που έκανε τώρα ήταν πυρά παίρματα, άποτελούσαν εκδηλώσεις ενός χαρακτήρος μοχθηρού και δυστροπού.

Ο εκκεντρικός αυτός λόρδος πέθανε στά 1859, σε ήλικία πενήντα τεσσάρων μόλις χρόνων.

Τά τελευταία του λόγια ήταν:

—Τι κόμια, που δεν πρόφτασα νά φάγω όλα τά λεπτά μου...! Άφρησε βη την περιουσία του στα νοσοκομεία τών Παρισίων και στα...έλογά του! Ούτε ένα φράγκο δέν πήρανε οι ύπρητά του, οι άνθρώποι δηλαδή που ήταν ύποχρεωμένοι τόσα χρόνια ν' άνέχονταν τις παραξενές και τις ιδιοτροπίες του.

«Άρετά μου έβλεπαν δυο ζύστα», έγραψε ο λόρδος στη διαθήκη του.

Κανείς δέν άκολούθησε την κηδεία του στο νεκροταφείο, όχι επειδή

Ο λόρδος Σείμουρ

ΤΑ ΦΛΕΓΟΝΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΕΛΛΗΝ. ΠΟΙΗΤΗΣ;

(Συνεχεία της άπακνήσεως του Έπτανησιου σοφού Νικ. Κονεμένου)

Η Γ. ΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΑΥΤΩΝ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ... ΕΙΝΕ ΑΡΜΟΔΙΟΣ ΝΑ ΧΡΗΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑ ΤΟΥ ΈΡΓΑ.

ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΦΘΟΔΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΙΧΟΛΟΓΙΑ, ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΠΟΥ ΣΕ ΑΥΤΑ ΞΕΠΕΡΑΙΣΤΕ... ΕΙΝΕ Η ΑΡΧΗ ΚΑΙ Η ΒΙΒΛΙΟΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ...

ΚΑΙ ΚΑΘΟΧΟ), ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΚΟΙΝΉ Η ΑΛΛΟΤΕΣ, ΥΠΟΜΕΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΨΑΡΑΜΕΝΕΣ... ΚΑΙ ΑΝ ΜΕΣΑ ΣΕ ΤΕΤΟΙΑ ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΚΑΚΟΜΑΡΙΑ, ΗΉΛΕ ΒΡΕΘΗ ΠΟΙ...

Ο ΈΡΩΤΗΣ ΕΙΧΕ ΚΑΝΕΙ ΕΧΘΡΟΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥ, ΜΕ ΕΠΕΙΔΗ ΤΕΤΟΙΑ ΉΤΑΝ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΠΙΦΑΝΙΑ ΤΟΥ. ΕΦΘΕΛΟ — ΈΓΧΡΑΣΕ ΣΤΗ ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ... ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΘΑ ΜΕ ΚΑΤΕΒΑΛΩΝ...

ΕΙΝΕ ΚΑΙ ΝΑ ΕΙΝΕ ΑΔΟΚΙΑ Ν' ΕΝΑΣ ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ, ΚΑΙ ΠΟΥ ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑ ΔΕΥΤΕΡΩΝ... ΤΟ ΝΑ ΔΕΛΗΘΗΣΕ ΜΕ ΜΑΘΩΝΕ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΛΙΓΩΤΕΡΟ ΝΑ ΕΠΑΝΑΙΣ...

ΕΠΕΙΔΗ ΜΕΤΑΞΥ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ ΚΑΙ ΣΟΥΦΗ ΠΑΡΑΧΕΙ ΚΑΤΑΝΑ ΑΝΑΛΟΓΙΑ Ν' ΕΠΕΙΔΗ... Ο ΣΟΥΦΗΣ ΔΕΘΕΩΡΕΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ, ΧΟΡΩΣ ΚΑΜΙΑ ΙΣΩΣ ΕΞΑΙΡΕΣΗ, ΣΑΝ Ο ΠΡΩΤΟΣ...

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΑΥΤΕΙΣ, ΜΕ ΣΥΝΤΟΜΙΑ ΑΞΙΟΒΑΙΩΜΑΤΗ. ΣΑΝ ΣΥΝΤΟΜΟΣ, ΓΡΑΙΝΕΤΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΕΧΗ ΤΕΛΕΙΟΣ ΖΩΛΗ, ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΕΙΝΕ ΕΝΑ ΠΡΟΤΕΡΨΜΑ... ΜΕ ΔΥΟ ΑΛΛΕΣ ΛΕΞΕΙΣ, ΕΠΑΡΩΤΗΣΕ ΤΗΝ ΣΥΛΛΕΞΙΟΝ ΤΟΥ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.